

ภาคหนึ่ง

บทที่ ๑

ใครบางคนกำลังติดตามเธอ เธอเคยอ่านพบเรื่องของพวกเขาโรคจิตชอบสะกดรอยตาม แต่คนพวกนั้นอยู่ในโลกอันรุนแรงแตกต่างไปอีกโลกหนึ่ง เธอคิดไม่ออกว่าคนคนนั้นจะเป็นใครไปได้ ใครกันที่อยากทำร้ายเธอ เธอพยายามอย่างยิ่งยวดที่จะไม่ตื่นตระหนก แต่ระยะนี้เธอนอนฝันร้ายเหลือทน และทุกเช้าเธอจะตื่นขึ้นด้วยความรู้สึกที่ว่าโลกาวินาศกำลังใกล้จะมาถึง บางทีทั้งหมดนั้นฉันอาจคิดฝันไปเอง แอชลีย์ แพตเตอร์สัน คิด ฉันทำงานหนักเกินไป ฉันต้องลาพักผ่อนเสียที

เธอหันไปพิจารณาตัวเองในกระจกเงาของห้องนอน แอชลีย์กำลังมองภาพของหญิงวัยยี่สิบตอนปลายคนหนึ่ง แต่งกายประณีต ทำทางเป็นผู้ดี ร่างเพรียวและตาสีน้ำตาลทั้งคู่เปล่งประกายเฉลียวฉลาดและกระตือรือร้น เธอมีท่วงทีสง่างาม เป็นเสน่ห์แบบเรียบๆ ผมดำนุ่มสลวยของเธอยาวเคลือบไพล่ *ฉันเกลียดรูปโฉมของตัวเองจัง* แอชลีย์คิด *ผมมากเกินไป ฉันต้องเริ่มกินให้มากขึ้น* เธอเดินเข้าไปในครัวและเริ่มทำอาหารเช้า บังคับใจให้ลืมเรื่องน่ากลัวที่เกิดขึ้น และเพิ่งสมาธิไปที่การเตรียมไข่ต้มและเต้านุ่มฟู เธอกดเปิดเครื่องต้มกาแฟและใส่ขนมปังแผ่นหนึ่งลงในเครื่องปิ้ง สิบนาที่ต่อมาทุกอย่างก็เสร็จเรียบร้อย แอชลีย์วางจานลงบนโต๊ะและนั่งลง เธอหยิบส้อมขึ้นมา จ้องอาหารอยู่อดใจหนึ่งแล้วสำลยศีรษะอย่างสิ้นหวัง ความกลัวทำให้เธอหมดความอยากอาหาร

มันจะเป็นอย่างนี้อยู่ต่อไปไม่ได้ เธอคิดโกรธๆ *ไม่ว่าเขาคือใคร* ฉันจะ

ไม่ยอมให้เขาทำอย่างนี้กับฉัน ฉันไม่ยอม

แอสลีย์มองนาฬิกาข้อมือของเธอ ได้เวลาไปทำงานแล้ว เธอมองไปรอบๆ อพาร์ทเมนต์ที่คุ้นเคยราวกับหาสิ่งปลอมประโลมใจอะไรสักอย่างจากมัน ที่นี่คือ อพาร์ทเมนต์ที่ตกแต่งด้วยเครื่องเรือนสวยงามบนชั้นสามของเวียคามิโนคอร์ต ประกอบด้วยห้องนั่งเล่น ห้องนอน ห้องส่วนตัวเล็กๆ ห้องน้ำ คริว และห้องน้ำแชก เธออาศัยอยู่ที่นี้ซึ่งอยู่ในเมืองคูเปอร์ติโน ของแคลิฟอร์เนีย มาได้สามปีแล้ว จนถึงเมื่อสองสัปดาห์ที่ผ่านมา แอสลีย์คิดตลอดมาว่ามันคือที่อยู่ที่พักพิงอันสุขสบาย ตอนนั้นมันกลับกลายเป็นบ่อมปรการ เป็นที่ที่ไม่มีใครเข้ามาทำอันตรายเธอได้ แอสลีย์เดินไปที่ประตูหน้าและตรวจดูกุญแจ *ฉันจะให้เขามาติดกุญแจเสริม* เธอคิด *พรุ่งนี้* เธอปิดไฟทุกดวง ตรวจดูให้แน่ใจว่าประตูที่เธอปิดตามหลังนั้นล็อกสนิท แล้วจึงลงลิฟต์ไปที่ลานจอดรถชั้นใต้ดิน

ลานจอดรถว่างเปล่า รถของเธออยู่ห่างจากลิฟต์สี่สิบฟุต แอสลีย์มองไปรอบๆ อย่างระมัดระวังแล้ววิ่งไปที่รถ เลื่อนตัวเข้าไปข้างในและล็อกประตู หัวใจเต้นแรง เธอขับรถมุ่งไปทางย่านกลางใจเมืองภายใต้ท้องฟ้ามืดอึมครึมเหมือนกลางร่ำ พยากรณ์อากาศบอกว่าจะมีฝน *แต่ฝนคงจะไม่ตก* แอสลีย์คิด *แดดกำลังจะออก* *ข้าน้อยจะพนันกับพระองค์นะ* *พระเจ้าเป็นเจ้า* *ถ้าฝนไม่ตก* *หมายความว่าทุกอย่างจะเรียบร้อยดี* *และข้าน้อยคิดอะไรเพื่อเจ้าไปเองมาตลอด*

สิบนาที่ต่อมา แอสลีย์ แพตเตอร์สัน ขับรถผ่านย่านใจกลางคูเปอร์ติโน เธอยังคงอัศจรรย์ใจไม่หายกับปาฏิหาริย์แห่งโฉมหน้าใหม่ของที่นี่ ซึ่งครั้งหนึ่งเป็นเพียงมุมเล็กๆ ที่หลบไหลของซานตาคาราเวลลีย์ สถานที่แห่งนี้ซึ่งอยู่ห่างจากซานฟรานซิสโกไปทางใต้ห้าสิบไมล์ คือที่ที่การปฏิวัติคอมพิวเตอร์ได้เริ่มขึ้น และได้รับสมญาอันเหมาะสมว่าซิลิคอนเวลลีย์

แอสลีย์ทำงานอยู่ที่โกลบอลคอมพิวเตอร์กราฟิกส์คอร์เปอเรชั่น บริษัทที่ตั้งมาไม่นาน ซึ่งประสบความสำเร็จและเติบโตอย่างรวดเร็ว มีพนักงานสองร้อยคน ขณะที่แอสลีย์เสี้ยวรถเข้าสู่ถนนซิลเวอราโด เธอมีความรู้สึกไม่สบายใจว่า *เขาอยู่ข้างหลังเธอ* *กำลังตามเธอมา* *แต่ใครล่ะ* *และทำไม* เธอมองกระจกมองหลัง ทุกสิ่งทุกอย่างดูปกติดี

สัญญาตญาณทั้งหมดบอกเธอไปอีกอย่าง

อาคารที่ทอดตัวอยู่เบื้องหน้าของแอสลีย์คือตึกแบบทันสมัยซึ่งเป็นที่ตั้งของโกลบอลคอมพิวเตอรืกราฟิกส์ เธอเลี้ยวเข้าไปในลานจอดรถ แสดงบัตรประจำตัวให้ยามดูและนำรถเข้าไปในที่จอดของเธอ เธอรู้สึกปลอดภัยที่นี่
เมื่อเธอลงจากรถ ฝนเริ่มตก

ตอนเก้าโมงเช้า โกลบอลคอมพิวเตอรืกราฟิกส์ก็คักไปด้วยเสียงจากกิจกรรมต่างๆ กันแล้ว ที่นี้มีคอกทำงานเป็นสัดส่วนแปดสิบคอก ครอบครองโดยผู้เชี่ยวชาญคอมพิวเตอร์ ทุกคนอยู่ในวัยหนุ่มสาว กำลังยุ่งอยู่กับการสร้างเว็บไซต์ คิดโลโก้ให้บรรดาบริษัทใหม่ๆ ทำอาร์ตเวิร์คให้บริษัทแผ่นเสียงและสำนักพิมพ์ต่างๆ สร้างภาพประกอบสำหรับนิตยสารหลายเล่ม พื้นที่ทำงานแบ่งออกเป็นหลายแผนก ทั้งธุรการ ฝ่ายขาย การตลาด และฝ่ายสนับสนุนด้านเทคนิค บรรยากาศเป็นกันเอง พนักงานเดินไปมาในชุดกางเกงยีน เสื้อยืดไม่มีแขน และสเวตเตอร์

ขณะที่แอสลีย์เดินมุ่งหน้าไปที่โต๊ะทำงาน เช่น มิลเลอร์ หัวหน้าของเธอก็เดินเข้ามาหา “อรุณสวัสดิ์ แอสลีย์”

เช่น มิลเลอร์ อยู่ในวัยต้นสามสิบ รูปร่างลำสัน เป็นคนเอาจริงเอาจัง บุคลิกน่าคบ ตอนแรกๆ เขาพยายามชวนแอสลีย์ขึ้นเตียงกับเขา แต่ก็ล้มเลิกความตั้งใจไปในที่สุด และทั้งสองได้กลายเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน

เขายื่นนิตยสาร *ไทม์* ฉบับล่าสุดให้แอสลีย์ “เห็นนี่หรือยัง”

แอสลีย์มองไปที่หน้าปก ซึ่งลงภาพชายผมสีเงินวัยห้าสิบเศษ บุคลิกโดดเด่นสะดุดตา พาดหัวว่า “นพ. สตีเวน แพตเตอร์สัน บิดาแห่งอัลยกรรมหัวใจแบบมินิ”

“เห็นแล้วละคะ”

“รู้สึกยังไงที่มีพ่อเป็นคนดัง”

แอสลีย์ยิ้ม “วิเศษ”

“เขาเป็นบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ทีเดียวนะ”

“ฉันจะบอกพ่อว่าคุณพูดอย่างนั้น เรานัดกินกลางวันกันค่ะ”

“ดี ว่าแต่ว่า นี่...” เซน มิลเลอร์ ให้แอสลีย์ดูภาพถ่ายของดารามาพยนตร์ คนหนึ่งที่ใช้ในโฆษณาสำหรับลูก้ารายหนึ่ง “เรามีปัญหานิดหนึ่งตรงนี้ คือ เดลิรีน้ำหนักขึ้นสักสิบปอนด์ได้ และมันก็เห็นได้ชัด ดวงตาๆ ใต้ตาเธอซี และ ถึงจะใช้เครื่องสำอาง ผิวเธอก็ยังเห็นเป็นรอยต่าง คุณคิดว่าคุณจะช่วยอะไรได้บ้างไหม”

แอสลีย์พิจารณาภาพนั้น “ฉันอาจจัดการกับตาเธอได้ด้วยฟิลเตอร์ที่ทำให้ มันดูเลือนราง และอาจพยายามทำให้หน้าเธอเรียวยาวโดยใช้ตัวช่วยยืตหดภาพ แต่...อย่าดีกว่า มันอาจลงเอยทำให้หน้าเธอดูพิลึกก็ได้” เธอพิจารณาภาพอีกครั้ง “ฉันจะแอร์บรัชหรือใช้เครื่องโคลนในบางพื้นที่ก็แล้วกันค่ะ”

“ขอบใจ คืนวันเสาร์เราไปด้วยกันใช่ไหม”

“ใช่”

เซน มิลเลอร์ พักหน้าไปทางภาพถ่าย “นั่นไม่ต้องรีบหรอกนะ พวกเขา ต้องการมันเมื่อเดือนที่แล้ว”

แอสลีย์ยิ้ม “มีอะไรใหม่อีกไหม”

เธอลงมือทำงาน แอสลีย์เป็นผู้เชี่ยวชาญการออกแบบโฆษณาและกราฟิกดีไซน์ สร้างสรรค์เลย์เอาต์ด้วยข้อความและภาพ

ครึ่งชั่วโมงต่อมา ขณะที่แอสลีย์กำลังทำงานง่วนอยู่กับภาพถ่ายนั้น เธอ รู้สึกว่ามีใครคนหนึ่งกำลังมองเธออยู่ เธอเงยหน้าขึ้น เดนนิส ทิบเบิล นั้นเอง

“อรุณสวัสดิ์ ที่รัก”

เสียงของเขาเสียดแทงเส้นประสาทเธอ ทิบเบิลเป็นอัจฉริยะทางคอมพิวเตอร์ของบริษัท เขาเป็นที่รู้จักกันทั่วบริษัทในนาม “มือซ่อม” เมื่อไรที่คอมพิวเตอร์ เสี่ยง ทิบเบิลจะถูกเรียกตัว เขาอยู่ในวัยต้นสามสิบ ผอมและศีรษะล้าน มี อุปนิสัยเย่อหยิ่งจองทงไม่น่าคบ เขามีลักษณะหมกมุ่น และเป็นที่ลือกันไป ทั่วบริษัทว่าเขาติดใจแอสลีย์

“ต้องการความช่วยเหลืออะไรไหม”

“ไม่ ขอบใจ”

“นี่คุณ คืนวันเสาร์เราไปกินอาหารเย็นกันหน่อยไหม”

“ขอบใจ ฉันงานยุ่ง”

“ออกไปกับเจ้านายอีกละซี”

แอสลีย์หันไปมองเขาอย่างโกรธๆ “นี่ มันไม่ใช่ธุระของอะไรของ...”

“ยังไงๆ ผมก็ไม่เข้าใจว่าคุณเห็นอะไรในตัวเขา เขามันคนที่มึนๆ ไม่มีน้ำยา
ผมทำให้คุณสนุกได้มากกว่านะ” เขาหัวเราะ “คุณรู้ใช่ไหมว่าผมหมายถึงอะไร”

แอสลีย์พยายามควบคุมอารมณ์ “ฉันมีงานต้องทำ เดนนิส”

ทิมเบลล์โน้มตัวเข้ามาใกล้เธอและกระซิบ “มีบางอย่างที่คุณจะต้องเรียนรู้
เกี่ยวกับผม หวานใจ ผมไม่เลิกล้มความตั้งใจหรอก ไม่มีวัน”

เธอมองตามเขาเดินออกไปและสงสัย เป็นไปได้ไหมว่าเขาเป็นคนคนนั้น

ตอนที่เขากำลังแอสลีย์จัดการให้คอมพิวเตอร์ของเธออยู่ในโหมดพักงาน
และมุ่งหน้าไปที่ร้านมาร์เก็ตโรมาที่เธอจะรับประทานอาหารกลางวันกับพ่อ

เธอนั่งอยู่ที่โต๊ะตรงมุมหนึ่งของร้านอาหารที่คนกำลังแน่น มองดูพ่อเดินตรงเข้ามา
เธอต้องยอมรับว่าเขาเป็นคนรูปหล่อ ผู้คนหันไปมองขณะเขาเดินมาที่โต๊ะของ
แอสลีย์ “รู้สึกยังไงที่มีพ่อเป็นคนดัง”

หลายปีก่อน นายแพทย์สตีเวน แพตเตอร์สัน ได้บุกเบิกการผ่าตัดหัวใจ
ด้วยวิธีที่ทำให้เนื้อเยื่อเสียหายน้อยที่สุดซึ่งนับเป็นความก้าวหน้าครั้งสำคัญ เขา
ได้รับคำเชิญให้ไปบรรยายที่โรงพยาบาลใหญ่ๆ ทั่วโลกตลอดเวลา แม่ของแอสลีย์
เสียชีวิตเมื่อเธออายุสิบสอง และเธอไม่มีใครอื่นนอกจากพ่อของเธอ

“ขอโทษที่พ่อกำลังมาช้า แอสลีย์” เขาโน้มตัวลงมาจูบแก้มเธอ

“ไม่เป็นไรค่ะ หนูก็เพิ่งมาถึง”

เขานั่งลง “ลูกเห็นนิตยสาร ไทม์หรือยัง”

“เห็นแล้วค่ะ เซนเอามาให้ดู”

เขาขมวดคิ้ว “เซน เจ้านายของลูกนะหรือ”

“เขาไม่ใช่เจ้านายของหนูนะคะ เขา...เขาเป็นหัวหน้าคนหนึ่งของหนู”

“มันไม่ดีเลยนะที่เอาเรื่องงานกับความสนุกสนานมาปนกัน แอสลีย์ หนู
ออกไปเที่ยวเตร่กับเขาซะใหม่ มันไม่ถูกนะ”

“พ่อคะ เราเป็นแค่เพื่....”

พนักงานเสิร์ฟเดินมาที่โต๊ะ “คุณต้องการดูเมนูใหม่ครับ”

นายแพทย์แพตเตอร์สันหันไปตวาด “คุณไม่เห็นหรือว่าเรากำลังคุยกันอยู่ ไปให้พ้นจนกว่าเราจะเรียก”

“ผม...ผมขอภัยครับ” พนักงานเสิร์ฟหันหลังกลับไปและรีบเดินจากไป

แอสลีย์ทำตัวสับสนด้วยความกระตือรือร้น เธอลืมไปว่าพ่อเธออารมณ์ร้ายเพียงใด ครั้งหนึ่งเขาเคยชกแพทย์ฝึกหัดระหว่างการผ่าตัดเนื่องจากตัดสินใจผิดพลาดไป แอสลีย์ยังจำการทะเลาะแฉดเสียงใส่กันของแม่กับพ่อตอนเธอยังเป็นเด็กหญิงตัวเล็ก ๆ ได้ดี มันทำให้เธอกลัวจนอกสั่นขวัญแขวน พ่อแม่ของเธอทะเลาะกันเรื่องเดิมเสมอ แต่แอสลีย์พยายามเท่าไรก็คิดไม่ออกว่าเรื่องอะไร เธอปิดกั้นมันออกไปจากห้วงคิดของเธอ

พ่อของเธอพูดต่อไปเหมือนกับไม่ได้ถูกขัดจังหวะ “เราพูดกันถึงไหนแล้ว อ้อ ใช่ การออกไปไหนมาไหนกับเซน มิลเลอร์ มันไม่ถูก ไม่ถูกอย่างมาก”

คำพูดของพ่อนำความทรงจำเลวร้ายอีกเรื่องหนึ่งกลับคืนมา

เธอได้ยินเสียงพ่อพูด “การออกไปไหนมาไหนกับจิม เคลียร์ มันไม่ถูก ไม่ถูกอย่างมาก...”

แอสลีย์เพิ่งอายุครบสิบแปดและอยู่ที่เมืองเบตฟอร์ด ในเพนซิลเวเนีย บ้านเกิดของเธอ จิม เคลียร์ เป็นเด็กหนุ่มเนื้อหอมที่สุดในโรงเรียนมัธยมปลายเขตเบตฟอร์ด เขาอยู่ในทีมฟุตบอล รูปหล่อ สนุกสนาน และมีเยี่ยมสังหาร แอสลีย์รู้สึกเหมือนว่าเด็กสาวทุกคนในโรงเรียนอยากนอนกับเขา และส่วนใหญ่อาจได้ทำอย่างนั้นแล้วด้วย เธอคิดขึ้นๆ เมื่อจิม เคลียร์ เริ่มชวนแอสลีย์ออกไปเที่ยว เธอตกลงใจแน่วแน่ว่าจะไม่ขึ้นเตียงกับเขา เธอแน่ใจว่าเขาสนใจเธอเพื่อเซ็กส์อย่างเดียว แต่เมื่อเวลาผ่านไป เธอก็เปลี่ยนความคิด เธอชอบอยู่กับเขา และเขาก็ดูเหมือนจะมีความสุขจริงๆ ยามอยู่กับเธอ

ฤดูหนาวปีนั้น นักเรียนชั้นปีสุดท้ายของโรงเรียนไปเล่นสกีกันบนภูเขาช่วงสุดสัปดาห์ จิม เคลียร์ ชอบเล่นสกี

“เราจะสนุกกันมาก” เขารับรองกับแอสลีย์

“ฉันไม่ไปหรอก”

เขามองเธออย่างประหลาดใจ “ทำไมล่ะ”

“ฉันเกลียดอากาศหนาว ถึงจะใส่ถุงมือ นิ้วฉันก็ยังชาตึก”

“แต่ฉันจะสนุกที่...”

“ฉันไม่ไปนะ”

และเขาก็อยู่เบตฟอร์ดเพื่อจะได้อยู่กับเธอ

เขากับเธอมีความสนใจตรงกันและมีความนึกฝันแบบเดียวกัน ทั้งสองใช้เวลาอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขเสมอ

เมื่อจิม เคลียร์ ถามแอสลีย์ว่า “มีคนถามผมเมื่อเช้านี้ว่าคุณเป็นแฟนผมหรือเปล่า ผมจะบอกเขาว่ายังไงดี” แอสลีย์ยิ้มและพูดว่า “บอกเขาไปเลยว่าใช่”

นายแพทย์แพตเตอร์สันรู้สึกเป็นห่วง “ลูกพบปะกับเจ้าหนุ่มเคลียร์นั้นมากเกินไปแล้วนะ”

“พ่อขา เขาเป็นคนดีมากนะคะ และหนูรักเขาค่ะ”

“ลูกรักเขาเข้าไปได้อย่างไร เขาเป็นนักฟุตบอลล่ำๆ พ่อจะไม่ยอมให้ลูกแต่งงานกับนักฟุตบอล เขาไม่ดีพอสำหรับลูกหรอก แอสลีย์”

พ่อพูดอย่างนั้นถึงหนุ่มทุกคนที่เธอออกไปเที่ยวด้วย

พ่อของเธอพูดจาดูหมิ่นจิม เคลียร์ ไม่หยุด แต่ระเบิดเกิดขึ้นในคืนวันสำเร็จการศึกษาโรงเรียนมัธยมปลาย จิม เคลียร์ นัดจะพาแอสลีย์ไปงานเลี้ยงฉลองวันสำเร็จการศึกษาในตอนค่ำ เมื่อเขามารับเธอที่บ้าน แอสลีย์กำลังร้องไห้สะอึกสะอื้น

“เป็นอะไรไป เกิดอะไรขึ้น”

“พ่อ...พ่อฉันบอกว่าเขากำลังจะพาฉันไปลอนดอน พ่อลงทะเลเบียนให้ฉันเข้า...เข้าเรียนมหาวิทยาลัยที่นั่น”

จิม เคลียร์ มองเธอ ตกตะลึงจังจัง “เขาทำอย่างนั้นเพราะเราใช่ไหม”

แอสลีย์พยักหน้าด้วยความทุกข์ทรมาน

“คุณจะไปเมื่อไร”

“พรุ่งนี้”

“อย่า! แอสลีย์ เพื่อเห็นแก่พระเจ้า อย่ายอมให้เขาทำกับเราอย่างนี้ ฟัง

ผมนะ ผมอยากแต่งงานกับคุณ ลุงผมเสนองานดีจริงๆ ให้ผมทำกับบริษัทโฆษณาของเขาที่ชิคาโก เราจะพากันหนีไป พบผมตอนเช้าพรุ่งนี้ที่สถานีรถไฟนะ รถไฟไปชิคาโกออกเจ็ดโมงเช้า คุณจะไปกับผมไหม”

เธอมองเขาอยู่นานและพูดเบาๆ “ค่ะ”

เมื่อมาคิดเรื่องนี้ในภายหลัง แอชลีย์จำไม่ได้ว่างานเลี้ยงฉลองสำเร็จการศึกษาเป็นอย่างไร เธอกับจิมใช้เวลาตลอดค่ำหรือแผนการของพวกเขาตอนอย่างตื่นตื่น

“ทำไมเราไม่หนีไปชิคาโกกันล่ะ” แอชลีย์ถาม

“เพราะเราจะต้องให้ชื่อของเรากับสายการบิน ถ้าเราไปด้วยรถไฟ จะไม่มีใครรู้ว่าเราไปไหน”

ขณะกำลังจะกลับจากงานเลี้ยง จิม เคลียร์ งามด้วยเสียงนุ่มนวล “คุณอยากแวะบ้านผมหน่อยไหม พ่อแม่ผมออกไปนอกเมืองช่วงสุดสัปดาห์”

แอชลีย์ลังเล ตัดสินใจไม่ถูก “จิม...เรารอโอกาสนี้มานาน อีกสักสองสามวันคงไม่เป็นไรนะ”

“คุณพูดถูก” เขายิ้มกว้าง “ผมอาจเป็นผู้ชายคนเดียวในทวีปนี้ที่แต่งงานกับสาวพรหมจรรย์”

เมื่อจิม เคลียร์ พาแอชลีย์กลับจากงานเลี้ยงถึงบ้าน นายแพทย์แพตเตอร์สันกำลังคอยอยู่ในอารมณ์โกรธจัด “นี่นายรู้หรือเปล่าว่ามันดีแค่ไหนแล้ว”

“ผมเสียใจครับ งานปาร์ตี้...”

“นายไม่ต้องมาแก้ตัวนี่เง่ากับฉัน เคลียร์ นายคิดว่ากำลังหลอกใครอยู่”

“ผมไม่ได้...”

“จากนี้ไป อย่าเอามือสามานย์ของนายมาแตะต้องลูกสาวฉัน เข้าใจไหม”

“พ่อคะ...”

“ลูกไม่ต้องยุ่ง” ตอนนั้นเขากำลังแผดเสียง “เคลียร์ ฉันต้องการให้นายออกไปจากที่นี่และไปให้พ้น”

“ท่านครับ ลูกสาวของท่านกับผม...”

“จิม...”

“ขึ้นไปห้องลูก”

“ท่าน...”

“ถ้าฉันเห็นนายอยู่แถวนี้อีก ฉันจะหักกระดูกทุกชิ้นในตัวนาย”

แอสลีย์ไม่เคยเห็นพ่อโกรธขนาดนี้มาก่อน เรื่องจบลงด้วยการที่ทุกคน ตะโกนใส่กัน เมื่อทุกอย่างจบสิ้นลง จิมจากไปและแอสลีย์น้ำตานองหน้า

ฉันจะไม่ยอมให้พ่อทำอย่างนี้กับฉัน แอสลีย์คิดอย่างแน่วแน่ พ่อพยายามทำลายชีวิตฉัน เรอนั่งอยู่บนเตียงเป็นเวลานาน จิมคืออนาคตของฉัน ฉันอยากอยู่กับเขา ฉันไม่ใช่ส่วนหนึ่งของที่นี่อีกต่อไป เธอลุกขึ้นและเริ่มเก็บของ ลงกระเป๋าสำหรับค้ำคืน สามสิบนาทีหลังจากนั้น แอสลีย์หลบออกไปทางประตู หลังและมุ่งหน้าไปยังบ้านของจิม เคลียร์ ซึ่งอยู่ห่างออกไปสิบกว่าช่วงตึก ฉันจะอยู่กับเขาคืนนี้ และเราจะขับรถไฟเที่ยวเข้าไปชิคาโก แต่เมื่อเข้าไปใกล้บ้านเขา มากขึ้น แอสลีย์คิด ไม่ มันผิด ฉันไม่อยากทำลายทุกสิ่งทุกอย่าง ฉันจะไปพบ เขาสถานี

เธอหันหลังและมุ่งหน้ากลับบ้าน

แอสลีย์ตื่นตลอดคืน คิดถึงชีวิตของเธอกับจิมว่าจะวิเศษสุดเพียงใด พอตีห้าครึ่ง เธอหยิบกระเป๋าเดินทางและเคลื่อนตัวอย่างเงียบเรียบผ่านประตูห้องนอนของเธอ ที่ปิดอยู่ เธอ่องออกจากบ้านและขึ้นรถบัสไปที่สถานีรถไฟ เมื่อเธอไปถึง สถานี จิมยังไม่มาถึง เธอมาเข้าและรถไฟจะยังไม่ออกจนกว่าจะอีกชั่วโมงหนึ่ง แอสลีย์นั่งคอยอยู่บนม้ายาวด้วยความกระสับกระส่าย เธอคิดถึงว่าเมื่อพ่อของเธอ ตื่นขึ้นมาและพบว่าเธอไปเสียแล้ว พ่อจะต้องโกรธจัด

แต่ฉันไม่อาจปล่อยให้พ่อบงการชีวิตฉัน วันหนึ่งพ่อจะรู้จักจิมจริง ๆ และ จะเห็นว่าฉันโชคดีแค่ไหน ๖.๓๐...๖.๔๐...๖.๔๕...๖.๕๐...ยังคงไม่มีวี่แววของจิม แอสลีย์เริ่มตื่นตระหนก เกิดอะไรขึ้นหรือนี่ เธอตัดสินใจโทรศัพท์ถึงเขา ไม่มีคน รับสาย ๖.๕๕..เขาจะมาถึงได้ทุกวินาทีแล้ว เธอแว่วเสียงหวูดรถไฟดังมาแต่ไกล แอสลีย์มองนาฬิกาข้อมือ ๖.๕๙ รถไฟแล่นเข้ามาในสถานี เธอลุกขึ้นยืนและ มองไปรอบตัวอย่างกระวนกระวาย เกิดอะไรร้ายแรงขึ้นกับเขา เขาประสบอุบัติเหตุ เขาอยู่ในโรงพยาบาล ไม่กี่นาทีต่อมา แอสลีย์ยืนนิ่งงันมองรถไฟไปชิคาโก

เคลื่อนขบวนออกจากสถานี พาเอาความฝันทั้งหมดของเธอไปด้วย เธอคอยอยู่ตรงนั้นอีกครั้งชั่วโมงและพยายามโทรศัพท์ถึงจิมอีกครั้ง เมื่อยังคงไม่มีใครรับสาย เธอจึงมุ่งหน้ากลับบ้านช้า ๆ อย่างหมดกะจิตกะใจ

ตอนเที่ยง แอชลีย์กับพ่อของเธออยู่บนเครื่องบินมุ่งหน้าไปลอนดอน...

เธอเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยที่ลอนดอนสองปี และเมื่อแอชลีย์ตกลงใจว่าเธออยากทำงานเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ เธอจึงสมัครขอรับทุนเอ็มอีไอเอหวัง ซึ่งเป็นทุนที่ได้รับการยกย่องสำหรับสตรีในสาขาวิศวกรรมศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียในซานตาครุซ เธอได้รับทุน และสามปีต่อมา โกลบอลคอมพิวเตอร์กราฟิกส์คอร์เปอเรชั่นก็รับเธอเข้าทำงาน

ช่วงแรกๆ แอชลีย์เขียนจดหมายถึงจิม เคลียร์ หัวทกฉบับ แต่เธอฉีกมันทิ้งทั้งหมด การกระทำและความเจ็บปวดของเขายกเธอชัดเจนเกินพอว่าเขารู้สึกอย่างไรกับเธอ

เสียงของพ่อดังแอชลีย์กลับมาสู่ปัจจุบัน

“ลูกใจลอยไปเสียไกลเป็นล้านไมล์ คิดอะไรอยู่หรือ”

แอชลีย์มองข้ามโต๊ะมาพิจารณาพ่อเธอ “ไม่มีอะไรค่ะ”

นายแพทย์แพตเตอร์สันทำสัญญาณเรียกพนักงานเสิร์ฟ ยืมให้เขาอย่างเป็นมิตรและพูดว่า “ตอนนี้เราพร้อมดูเมนูแล้ว”

จนกระทั่งแอชลีย์อยู่ระหว่างทางกลับไปทำงานนั่นเอง เธอจึงนึกได้ว่าเธอลืมแสดงความยินดีกับพ่อที่ได้ขึ้นปกนิตยสาร *ไทม์*

เมื่อแอชลีย์เดินไปที่โต๊ะทำงานของเธอ เดนนิส ทิบเบิล กำลังคอยเธออยู่

“ผมได้ยินว่าคุณไปกินกลางวันกับพ่อคุณ”

เขาเป็นจอมสอดรู้สอดเห็นตัวร้าย ยึดเอาการที่เขารู้เรื่องทุกอย่างที่เกิดขึ้นที่นี่เป็นงาน “ใช่ ฉันไปมา”

“คงไม่สนุกเท่าไรหรอก” เขาลดเสียงลง “ทำไมคุณไม่กินกลางวันกับผมสักที”

“เดนนิส...ก่อนหน้านั้นฉันเคยบอกคุณแล้วนะ ฉันไม่สนใจ”

เขายิ้มกว้าง “คุณจะไม่สนใจ คอยดูก็แล้วกัน”

มีอะไรบางอย่างน่าขนลุกอยู่ในตัวเขา อะไรบางอย่างที่น่ากลัว เธอสงสัย
ขึ้นมาอีกว่าจะจะเป็นเขาหรือเปล่านั้น...เธอสิ้นศรัทธา *ไม่* เธอจะต้องลืมเรื่องนี้
และเดินหน้าต่อไป

ระหว่างทางกลับบ้าน แอชลีย์หยุดและจอดรถของเธอหน้าร้านแอมป์เปิ้ลทรีบุ๊ก
เฮ้าส์ ก่อนเข้าไปข้างในเธอพิจารณาภาพสะท้อนในกระจกหน้าร้านเพื่อดูว่ามีใคร
ที่เธอรู้จักอยู่ข้างหลังเธอหรือไม่ ไม่มีใคร เธอเดินเข้าไปในร้าน

พนักงานหนุ่มเดินเข้ามาหาเธอ “ผมจะช่วยอะไรคุณได้บ้างไหมครับ”

“ค่ะ ฉัน...คุณมีหนังสือเกี่ยวกับพวกโรคจิตชอบสะกดรอยตามไหมคะ”

เขามองเธอแปลกๆ “พวกโรคจิตชอบสะกดรอยตามหรือครับ”

แอชลีย์รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นคนปัญญาอ่อน เธอรีบพูดขึ้น “ใช่ค่ะ แล้ว
ก็ยกได้หนังสือเกี่ยวกับ...อ้อ...การทำสวนกับ...กับสัตว์ในแอฟริกาด้วยค่ะ”

“พวกโรคจิตชอบสะกดรอยตามและการทำสวนและสัตว์แอฟริกาหรือครับ”

“ใช่ค่ะ” เธอบอกอย่างหนักแน่น

ใครจะไปรู้ บางทีสักวันหนึ่งฉันอาจมีส่วนและอาจเดินทางไปแอฟริกา

เมื่อแอชลีย์กลับไปที่รถ ฝนเริ่มตกลงมาอีกครั้ง ขณะที่เธอขับรถไป สายฝนตก
กระทบกระจกหน้ารถ ทำให้พื้นที่บนกระจกแตกเป็นจุดๆ เปลี่ยนถนนข้างหน้า
ให้เป็นภาพเขียนเหนือจริงแบบผสานจุดสี เธอเปิดที่ปิดกระจก มันเริ่มปัดผ่าน
แผ่นกระจกและส่งเสียงกระซิบซู่ไปด้วย “เขาจะจับตัวเธอ...จะจับตัวเธอ...จะจับ
ตัวเธอ...” เธอรีบปิดมัน *ไม่* เธอคิด มันกำลังบอกว่า “ไม่มีใครที่นั่น ไม่มีใคร
ที่นั่น ไม่มีใครที่นั่น” ต่างหากละ

เธอเปิดที่ปิดน้ำฝนอีกครั้ง “เขาจะจับตัวเธอ...จะจับตัวเธอ...จะจับตัว
เธอ...”

ปมลับปมแก้

แอลิซัยจอตฤณในลานจอดและกดปุ่มเรียกลิฟต์ สองนาที่ต่อมาเธอเดินมุ่งหน้า
ไปที่อพาร์ทเมนต์ของเธอ เธอไปถึงประตูหน้า เสียบุญญาเข้าไปในรูกุญแจ
ไขเปิดประตูออกและยืนตัวแข็ง
ไฟในอพาร์ทเมนต์ทุกดวงเปิดอยู่

บทที่ ๒

“รอบๆ พุ่มหม่อน
เจ้าลิงวิ่งไล่ฟังพอน
ลึงคิดว่าแสนสนุก
แว็บ! ฟังพอนหายวับ”

โทนี่ เพรสคอตต์ รู้ชัดว่าทำไมเธอถึงชอบร้องเพลงไร้สาระเพลงนี้ แม่ของเธอเกลียดมัน “หยุดร้องเพลงโง่ๆ นั้นเสียที ได้ยินไหม ถึงยังงังเสียงแกก็ไม่ได้มีไว้ร้องเพลงหรอก”

“จ๊ะ แม่” และโทนี่ก็จะร้องมันอีกครั้งและอีกครั้งในใจ นั่นมันนานมาแล้ว แต่ความทรงจำเรื่องที่เราดื้อดั่งกับแม่มยังคงทำให้เธอยิ้มว่า

โทนี่ เพรสคอตต์ เกลียดการทำงานที่โกลบอลคอมพิวเตอรืกราฟิกส์ เธออายุยี่สิบสองปี ชี้เล่น ไร้เรจ และโลดโผน กิ่งคุกรุ่นกิ่งระเบิดเหมือนประทัด ใบหน้ารูปหัวใจของเธอมิแหวซุกซน ตาสีน้ำตาลบอกความเกเรเอาเรื่อง รูปทรงองค์เอวของเธอมิเห็นที่ตึงตูดสายตาที่เดียว เธอเกิดที่ลอนดอนและพูดสำเนียงอังกฤษน่าฟัง เธอเป็นนักกีฬาและชอบกีฬา โดยเฉพาะกีฬาฤดูหนาว อย่างสกี เลื่อนหิมะ และสเกตน้ำแข็ง

ช่วงที่เรียนมหาวิทยาลัยในลอนดอน โทนี่แต่งกายแบบอนุรักษ์นิยมในตอนกลางวัน แต่ตอนกลางคืนเธอจะนุ่งมินิสเกิร์ตพร้อมชุดสำหรับเต้นดิสโก้และสนุกสุดเหวี่ยงไปทั่ว เธอใช้เวลายามค่ำและยามราตรีที่อเล็กทริกบอลรูมบนถนนแคมเดินไฮท์ ที่ซับเทราเนียและที่เลเพิร์ดเลานจ์ ปนเปไปกับฝูงชนอันทันสมัยในย่านเวสต์เอนด์ เธอมีเสียงไพเราะ เจืออารมณ์ร้อแรงและร่ำความรู้สึกที่คลั่งบางแห่งเธอจะไปที่เปียโน เล่นและร้อง บรรดาแขกจะส่งเสียงเชียร์เธอนั้นคือช่วงเวลาของเธอรู้สึกรื่นเริงมีชีวิตชีวาที่สุด

ความเป็นไปภายในคลับจะซ้ำรูปแบบเดียวเสมอ

“รู้หรือเปล่าว่าคุณเป็นนักร้องที่มีเสน่ห์มาก โทนี่”

“ขบใจ”

“ผมซื้ออะไรให้คุณดื่มได้ไหม”

เธอยิ้ม “พิมม์สลักแก้วก็ดีนะ”

“ด้วยความยินดีครับ”

และมันก็จะจบลงในแนวเดียวกัน คู่เดทของเธอจะเอนกายเข้ามาจนชิดและกระซิบที่หู “ทำไมเราไม่ไปที่แฟลตผมและสนุกกันล่ะ”

“ไปให้พ้นเลยนะ” และโทนี่ก็จะออกมาจากที่นั่น ตอนกลางคืนเธอจะนอนบนเตียง คิดถึงเรื่องที่ว่าพวกผู้ชายนั้นโง่เง่าเพียงไรและสามารถควบคุมได้ง่ายดายแค่ไหน ชายผู้น่าสงสารพวกนั้นไม่รู้หรอก แต่พวกเขาอยากถูกควบคุมพวกเขาต้องถูกควบคุม

และแล้วก็ถึงเวลาย้ายจากลอนดอนไปคูเปอร์ติโน ตอนแรกมันคือความหายนะ โทนี่เกลียดคูเปอร์ติโนและซังการทำงานที่โกลบอลคอมพิวเตอร่ากราฟิกส์ เธอเบื่อที่จะได้ยินคำว่าปลั๊กอินและดีพีไอและฮาร์ดฟาทอนและกริด เธอคิดถึงชีวิตราตรีที่น่าตื่นตาตื่นใจของลอนดอนเจียนตาย มีสถานเริงรมย์ยามราตรีอยู่ไม่กี่แห่งในคูเปอร์ติโนและโทนี่ก็ไปเป็นประจำ ซานโฮเซไลฟ์หรือไม่กี่พี.เจ.มัลลิแกนส์ หรือฮอลลีวู้ดจังก์ชัน เธอมีมินิสเกิร์ตรัดรูปและเสื้อเกาะอก ใส่รองเท้าหัวเปิดสีสูงห้านิ้ว หรือรองเท้าสันตึกพื้นทำด้วยไม้คอร์กหนาเตอะ เธอแต่งหน้าจัด...เขียนขอบตาหนาเข้ม ติดขนตาปลอม ทาอายแชโดว์เล่นสีที่เปลือยตา และทาลิปสติก

สี่สตีลส์ รวากับว่าเธอกำลังพยายามซ่อนความงามของตนไว้

บางสุดสัปดาห์โทนี่จะขับรถขึ้นไปที่ซานฟรานซิสโก ที่ซึ่งมีความเคลื่อนไหวอย่างแท้จริง เธอจะลิ่งอยู่ตามร้านอาหารและคลับที่มีบาร์ดนตรี เธอจะไปเยือนร้านอาหารแฮร์รีเดนต์, วันมาร์เก็ต และแคลิฟอร์เนียคาเฟ่ ในช่วงคำระหว่างที่นักดนตรีพัก โทนี่จะไปเที่ยวโน้และเล่นพร้อมกับร้องเพลง ลูกค้าพากันชื่นชอบเมื่อโทนี่พยายามจะจ่ายค่าอาหารค่าของเธอ เจ้าของร้านจะบอกว่า “ไม่ต้องหรรอครับ นี่เป็นอภิหนันทนาการของทางร้าน คุณเยี่ยมจริงๆ กรุณากลับมาอีกนะครับ”
ได้ยินไหมจ๊ะ แม่ “คุณเยี่ยมจริงๆ กรุณากลับมาอีกนะครับ”

คืนวันเสาร์หนึ่ง โทนี่กำลังรับประทานอาหารค่ำอยู่ที่ห้องเฟรนช์ ในโรงแรมคัลิฟฟิ นักดนตรีเล่นจบรอบและลงจากเวทีที่ตั้งวงดนตรี ผู้จัดการร้านมองมาที่โทนี่และพยักหน้าเป็นเชิงชวนเชิญ

โทนี่ลุกขึ้นและเดินข้ามห้องไปยังเปียโน เธอนั่งลงและเริ่มเล่นพร้อมร้องเพลงหนึ่งจากผลงานยุคแรกๆ ของโคล พอร์เตอร์ พอเธอร้องจบ เสียงปรบมือแสดงความนิยมชมชอบอย่างแรงกล้าก็ดังขึ้น เธอร้องอีกสองเพลงและกลับไปโต๊ะของเธอ

ชายกลางคนศีรษะล้านคนหนึ่งเดินมาที่เธอ “ขอโทษครับ ขอผมร่วมโต๊ะด้วยสักครู่ได้ไหม”

โทนี่กำลังจะบอกว่าไม่ได้ เมื่อเขาเสริมว่า “ผมนอร์แมน ซิมเมอร์แมน ผมกำลังผลิตละครเรื่อง *เดอะคิงแอนด์ไอ* ออกตระเวนแสดงตามเมืองต่างๆ ผมอยากคุยเรื่องนี้กับคุณ”

โทนี่เพิ่งอ่านบทความสรรเสริญเขามาหยกๆ เขาเป็นอัจฉริยะในวงการละคร

เขานั่งลง “คุณมีพรสวรรค์โดดเด่นมาก สาวน้อย คุณกำลังเสียเวลากับการเตรียมตัวไว้สารอยู่ในสถานที่อย่างนี้ คุณควรอยู่ที่บรอดเวย์นะ”

บรอดเวย์ ได้ยินไหม แม่

“ผมอยากทดสอบความสามารถของคุณสำหรับ...”

“ขอโทษด้วยค่ะ ดิฉันทำไม่ได้”

เขามองเธอด้วยความแปลกใจ “นี่อาจเปิดโอกาสมากมายให้คุณเลยนะ ผมหมายถึงความตามที่คุณพูด ผมคิดว่าคุณไม่รู้หรือคิดว่าตัวเองมีพรสวรรค์แค่ไหน”

“ดิฉันมีงานทำค่ะ”

“ทำอะไรครับ ผมขอถามได้ไหม”

“ดิฉันทำงานกับบริษัทคอมพิวเตอร์ค่ะ”

“ผมจะบอกอะไรให้ ผมจะเริ่มโดยจ่ายให้คุณสองเท่าไม่ว่าตอนนี้คุณได้เท่าไร และ...”

โทนี่ว่า “ดิฉันชอบคุณค่ะ แต่ดิฉัน...ดิฉันทำไม่ได้”

ซิมเมอร์แมนหึ่งตัวลงพึมพำแก้อี “คุณไม่สนใจงานการบันเทิงหรือครับ”

“ดิฉันสนใจมากค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นมีปัญหาอะไรล่ะครับ”

โทนี่ลั้งเล แล้วพูดอย่างระมัดระวัง “ดิฉันอาจต้องออกจากทัวร์กลางคัน”

“เพราะสามีของคุณหรือ...”

“ดิฉันยังไม่ได้แต่งงานค่ะ”

“ผมไม่เข้าใจ คุณบอกว่าคุณสนใจงานการบันเทิง นี่เป็นโอกาสอันเหมาะสมที่สุดสำหรับคุณที่จะ...”

“ดิฉันขอโทษค่ะ ดิฉันอธิบายไม่ได้”

ถึงฉันอธิบาย เขาก็ไม่เข้าใจ โทนี่คิดอย่างขมขื่น ไม่มีใครเข้าใจ มันเป็นคำสาปแห่งร้ายกาจที่ฉันจะต้องอยู่กับมัน ชั่ววันรันดร์

ไม่กี่เดือนหลังจากโทนี่เริ่มทำงานที่โกลบอลคอมพิวเตอร์กราฟิกส์ เธอเรียนรู้เกี่ยวกับอินเทอร์เน็ต ประตูดูที่เปิดกว้างสู่ทั่วโลกเพื่อพบกับผู้ชาย

เธอกำลังรับประทานอาหารเช้าที่ร้านดอญคอฟเฟอิดินบะระกับแคธี่ ฮีลี เพื่อนที่ทำงานกับบริษัทคอมพิวเตอร์คู่แข่ง ร้านอาหารแห่งนี้เป็นผับของแท้จากอังกฤษที่ถูกรื้อถอนและบรรจุคอนเทนเนอร์แล้วส่งลงเรือมาเคลิฟอร์เนีย โทนี่จะไปที่นั่นเพื่อรับประทานพิซแอนด์ชิปแบบค็อกกนีย์ ซีโครงหมอบกับยอร์กเชียร์พุดดิ้ง ไส้กรอกกับมันฝรั่งบด และเซอร์วิ้ไทรเฟิลดำรับอังกฤษ *เท่าช่วงหนึ่ง*

ติดดิน เธอชอบพูด ฉันต้องไม่ลืมรากเหง้าของตัวเอง

โทนี่เงยหน้ามองแคธรี “ฉันอยากให้คุณช่วยอะไรฉันสักอย่าง”

“ว่ามาเลย”

“ฉันอยากให้คุณช่วยเรื่องอินเทอร์เน็ตนะ ที่รัก บอกฉันทีว่าใช้มันยังไง”

“โทนี่ คอมพิวเตอร์เครื่องเดียวที่ฉันเข้าถึงได้นะใช้ทำงานนะ และมันก็ขัดกับนโยบายบริษัทที่จะ...”

“นโยบายบริษัทล่ะ? เธอรู้วิธีใช้อินเทอร์เน็ตใช่ไหมล่ะ?”

“ใช่”

โทนี่ตบมือแคธรี ฮีลี เบาๆ และยิ้ม “เยี่ยม”

เย็นวันรุ่งขึ้น โทนี่ไปที่สำนักงานของแคธรี ฮีลี และแคธรีช่วยแนะนำให้โทนี่รู้จักกับโลกของอินเทอร์เน็ต หลังจากคลิกที่ไอคอนสัญลักษณ์ของอินเทอร์เน็ต แคธรีกรอกรหัสผ่านและคอยอยู่ครู่หนึ่งเพื่อเชื่อมต่อกับเครือข่าย แล้วคลิกสองครั้งที่ไอคอนอีกตัวหนึ่งเข้าไปในห้องสนทนา โทนี่นั่งดูด้วยความตื่นตาตื่นใจ ขณะที่ตัวพิมพ์คำสนทนาระหว่างผู้คนทั่วโลกปรากฏขึ้นอย่างรวดเร็ว

“ฉันจะต้องมีมัน!” โทนี่บอก “ฉันจะซื้อคอมพิวเตอร์มาไว้ที่แฟลตของฉัน เธอจะเป็นนางฟ้ามาช่วยฉันใช้อินเทอร์เน็ตได้ไหม”

“แน่นอน ง่ายจะตาย เท่าที่คุณต้องทำก็คือแค่คลิกเมาส์ในช่องยูอาร์แอล ซึ่งเป็นตัวนำไปยังแหล่งข้อมูลสากล และ...”

“เหมือนกับเพลงที่ร้องว่า ‘อย่าบอกฉัน แสดงให้ฉันดู’”

คืนวันต่อมาโทนี่ก็ใช้อินเทอร์เน็ตได้ และจากนั้นมาชีวิตของเธอก็เปลี่ยนแปลงไป เธอไม่เบื่อหน่ายอีกต่อไป อินเทอร์เน็ตกลายเป็นพรวิเศษที่พาเธอบินไปรอบโลก พอโทนี่กลับจากที่ทำงานถึงบ้าน เธอจะเปิดคอมพิวเตอร์ทันทีและออนไลน์เข้าไปสำรวจห้องสนทนาหลายหลากที่มีให้เข้าร่วม

มันช่างง่ายตายเหลือเกิน เธอเข้าเครือข่ายอินเทอร์เน็ต แล้วกดคีย์เปิดเข้าสู่หน้าต่างบนจอที่แบ่งออกเป็นช่องบนกับช่องล่าง โทนี่พิมพ์ลงไปว่า “ฮัลโล มีใครอยู่นั้นบ้างไหม”

ช่องล่างของจอมีตัวอักษรปรากฏขึ้นมา “บ๊อบครับ ผมอยู่ที่นี้ กำลังคอย

คุณอยู่”

เธอพร้อมที่จะพบกับโลก

มีฮันส์ที่ฮอลแลนด์

“เล่าเรื่องของคุณให้ฉันฟังหน่อยสิ ฮันส์”

“ผมเป็นดีเจอยู่ที่คลับใหญ่โตแห่งหนึ่งในอัมสเตอร์ดัม ผมชอบเพลงฮิปฮอป เรฟ เวิลด์บีท คุณว่ามาเลยผมชอบทั้งนั้นแหละ”

โทนี่พิมพ์คำตอบของเธอ “ฟังดูเยี่ยม ฉันชอบเต้นรำ เต้นได้ทั้งคืนเลยนะ ฉันอยู่ในเมืองเล็กๆ ที่น่าเบื่อมาก ไม่มีอะไรเลยนอกจากไปดิสโก้ไม่กี่คืน”

“ฟังดูน่าเศร้า”

“เศร้าเป็นบ้าเลยละ”

“ทำไมไม่ให้ผมช่วยทำให้คุณว่าเริ่งขึ้นล่ะ มีโอกาสไหนบ้างที่เราจะได้พบกัน”

“ขอบใจ” เธอออกจากห้องสนทนา

มีพอลในแอฟริกาใต้

“ผมกำลังคอยคุณกลับมาอยู่ที่เดียว โทนี่”

“ฉันอยู่ที่นี่ ฉันอยากรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับคุณจะตายอยู่แล้ว พอล”

“ผมสามสิบสอง เป็นหมอยุ่ที่โรงพยาบาลในโยฮันเนสเบิร์ก ผม...”

โทนี่ออกจากกรรสนทนาอย่างโกรธๆ *หมอ!* ความทรงจำร้ายกาจท่วมทับันไปทั่วตัว เธอหลับตาลงอีตี่ใจหนึ่ง ใจเต้นระทึก เธอสูดหายใจลึกๆ หลายครั้ง *พอกันทีคืนนี้* เธอคิดด้วยอาการตัวสั่นแล้วเข้านอน

ค้ำวันต่อมา โทนี่กลับเข้าสู่อินเทอร์เน็ตอีกครั้ง ฌอนจากดับลินกำลังออนไลน์

“โทนี่... ชื่อน่ารักจัง”

“ขอบใจ ฌอน”

“คุณเคยมาไอร์แลนด์ไหม”

“ไม่เคย”

“คุณจะชอบมันนะ ที่นี่คือดินแดนของภูตเขี้ยวตัวจิ๋ว บอกผมชื่อว่าคุณ

หน้าตาเป็นยังไง โทนี่ พยายามได้เลยว่าคุณต้องเป็นคนสวย”

“คุณพูดถูก ฉันเป็นคนสวย น่าตื่นเต้นเร้าใจ และยังโสด คุณทำงานอะไร ฌอน”

“ผมเป็นบาร์เทนเดอร์ ผม...”

โทนี่จบการสนทนาลงแค่นั้น

แต่ละคืนล้วนต่างกันไป มีทั้งนักกีฬาโบลีโนอาร์เจนตินา พนักงานขายรถยนต์ในญี่ปุ่น พนักงานห้างสรรพสินค้าในชิคาโก ช่างโทรทัศน์ในนิวยอร์ก อินเทอร์เน็ตเป็นเกมมีเสน่ห์ดึงดูดใจและโทนี่ก็สนุกกับมันอย่างเต็มที่ เธอสามารถไปไกลเท่าที่ใจอยาก แต่กระนั้นก็รู้ว่าตนปลอดภัยเพราะเธอรู้ตัวตน

และแล้วคืนหนึ่งเธอก็ได้พบฌอน โคลด ปารองต์ ในห้องสนทนาออนไลน์

“บงชัวร์ ผมดีใจที่ได้รู้จักคุณ โทนี่”

“ยินดีที่ได้รู้จักคุณ ฌอน โคลด คุณอยู่ที่ไหน”

“ที่คิวเบกซิตี”

“ฉันไม่เคยไปคิวเบก ฉันจะชอบมันไหม” โทนี่คาดว่าจะได้เห็นคำว่า *ชอบ* บนจอ

แทนที่จะเป็นอย่างนั้น ฌอน โคลดพิมพ์ว่า “ผมไม่รู้ มันขึ้นอยู่กับว่าคุณเป็นคนประเภทไหน”

โทนี่พบว่าคำตอบของเขาน่าสนใจมาก “จริงหรือ ฉันต้องเป็นคนประเภทไหนล่ะจึงจะสนุกกับคิวเบก”

“คิวเบกเหมือนเมืองหน้าด่านของอเมริกาเหนือในยุคบุกเบิก มีความเป็นฝรั่งเศสมาก ชาวคิวเบกเป็นอิสราชน เราไม่ชอบรับคำสั่งจากใคร”

โทนี่พิมพ์ลงไป “ฉันก็เหมือนกัน”

“ถ้าอย่างนั้นคุณก็จะสนุกกับมัน ที่เป็นเมืองสวยงาม ล้อมรอบด้วยภูเขาและทะเลสาบแสนสวย เป็นสวรรค์สำหรับการล่าสัตว์และตกปลา”

ขณะมองตัวอักษรที่พิมพ์ปรากฏขึ้นบนจอ โทนี่แทบรู้สึกได้ถึงความรู้สึกหรือรันทดของฌอน โคลด “ฟังดูเยี่ยมไปเลย เล่าเรื่องราวของคุณให้ฉันฟังบ้างซี”

“มัว? ไม่มีอะไรเล่ามากนักหรอก ผมอายุสามสิบแปด ยังไม่ได้แต่งงาน เพิ่งเลิกกับแฟน และอยากจะลงหลักปักฐานกับผู้หญิงที่ใช้เสียที เอ วูล์? คุณแต่งงานหรือยัง”

โทนี่พิมพ์ตอบ “ยัง ฉันกำลังมองหาใครสักคนอยู่เหมือนกัน คุณทำงานอะไร”

“ผมเป็นเจ้าของร้านอัญมณีเล็กๆ หวังว่าสักวันหนึ่งคุณจะมาเยี่ยมผม”

“นั่นคือคำเชิญหรือเปล่าคะ”

“เมส์ อวี ครับ”

โทนี่พิมพ์ลงไป “ฟังดูน่าสนใจ” และเธอหมายความอย่างนั้นจริงๆ บางทีฉันอาจจะหาทางไปที่นั่น โทนี่คิด บางทีเขาอาจเป็นคนที่จะช่วยฉันได้

โทนี่สื่อสารกับฌอง โคลด ปารองต์ เกือบทุกคืน เขาสแกนรูปของเขาส่งมาให้ และโทนี่พบว่าเธอกำลังมองดูผู้ชายท่าทางฉลาดหน้าตาดีมีเสน่ห์มากคนหนึ่งอยู่

เมื่อฌอง โคลดเห็นรูปของโทนี่ที่เธอส่งไป เขาเขียนมาว่า “คุณสวย มาเชรี ผมนึกแล้วว่าต้องเป็นอย่างนั้น มหาผมเถิดนะ”

“ฉันจะไป”

“เร็วๆ นี่นะ”

“ขอบใจ” โทนี่ออกจากการสนทนา

ในที่ทำงานเช้าวันรุ่งขึ้น โทนี่ได้ยินเซน มิลเลอร์ พูดกับแอสลีย์ แพตเตอร์สัน และคิด *เขาเห็นอะไรในตัวหล่อนกัน นี่มันยายเพิ่งซัดๆ สำหรับโทนี่ แอสลีย์คือนางสาวแสนดี สาวที่นทีกผู้พายแพ้อันหวัง หล่อนไม่รู้จักหาความสนุกสนานเอาเสียเลย โทนี่คิด โทนี่ไม่เห็นชอบกับทุกอย่างที่เกี่ยวกับเธอ แอสลีย์คือคนหัวโบราณที่ชอบอยู่กับบ้านตอนกลางคืนและอ่านหนังสือหรือดูทีวีของประวัติศาสตร์หรือซีเอ็นเอ็น ไม่สนใจกีฬาใดๆ *น่าเบื่อ!* เธอไม่เคยเข้าไปในห้องสนทนา การรู้จักคนแปลกหน้าผ่านทางคอมพิวเตอร์เป็นเรื่องที่แอสลีย์จะไม่มีวันทำ *ยายจืดชืด หล่อนไม่รู้หรือกว่าตัวเองพลาดอะไรไปบ้าง โทนี่คิด ถ้าไม่มีห้องแชตออนไลน์ ฉันก็จะไม่มีวันได้รู้จักกับฌอง โคลด**

โทนี่คิดเรื่องที่ว่าแม่เธอจะเกลียดอินเทอร์เนตแค่ไหน แต่ตอนนั้นแม่ก็เกลียดทุกสิ่งทุกอย่างอยู่แล้วนี่ การสื่อสารของแม่มีแค่สองทาง คือแผดเสียงหรือร้องคราง โทนี่ไม่เคยทำให้แม่พอใจได้เลย “แกจะทำอะไรให้มันถูกต้องบ้างไม่ได้เลยรีไรง นังเด็กโง่” นั่นแหละ แม่เธอตะโกนใส่หน้าเธอบ่อยมาก โทนี่คิดถึงอุบัติเหตุร้ายแรงที่ทำให้แม่เธอเสียชีวิต โทนี่ยังได้ยินเสียงกรีดร้องขอความช่วยเหลือของแม่ติดหู ความทรงจำนั้นทำให้โทนี่ยิ้ม

“หนึ่งเพนนี่สำหรับด้ายหลอดหนึ่ง
หนึ่งเพนนี่สำหรับเข็มเล่มหนึ่ง
นั่นคือทางที่เสียเงินไป
แว๊บ! พังพอนหายวับ”